

JULIE CAPLIN

Tajnovita uvala u Hrvatskoj

Julie Caplin ovisna je o putovanjima i dobroj hrani. U stalnoj je potrazi za savršenim džinom i opsesivno je izbirljiva kada su u pitanju vrste tonika, čaše i začini. Kada ne pohađa degustacije džina, piše roman radnjom smješten u jedan od brojnih gradova koje je tijekom godina imala prilike istražiti.

Kao bivša voditeljica odjela za odnose s javnošću, mnogo je godina provela lunjajući Europom i vodeći ponajbolje kritičare iz područja gastronomije na putovanja na kojima su kušali gastronomske specijalitete različitih gradova Italije, Francuske, Belgije, Španjolske, Kopenhagena i Švicarske. Posao nije bio lak, ali netko ga je morao odraditi. Upravo su ta putovanja bila izvor inspiracije i mjesto radnje za serijal *Mali kafić u Kopenhagenu*, *The Little Brooklyn Bakery (Mala pekarnica u Brooklynu)* i *The Little Paris Patisserie (Mala slastičarnica u Parizu)*.

 @JulieCaplin

 www.facebook.com/JulieCaplinAuthor

Nakladnik:

Koncept izdavaštvo j.d.o.o.,
Wickerhauserova 12, Zagreb

Za nakladnika:

Daniel Đurđević

Urednik:

Branko Matijašević

Korektura:

Mirna Pucelj

Grafičko oblikovanje:

Blid

Dizajn korica:

Studio 2M

Tisak:

Znanje d. o. o., Zagreb, srpanj 2021.

The Secret Cove in Croatia

Copyright © Julie Caplin 2019

All rights reserved.

Copyright © za hrvatsko izdanje: Koncept izdavaštvo 2021.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretnisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8326-25-7 (meki uvez)

ISBN 978-953-8326-26-4 (tvrdi uvez)

Cip zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem xxxxxx (meki uvez) i xxxxxx (tvrdi uvez)

JULIE CAPLIN

Tajnovita uvala
u
Hrvatskoj

S engleskoga prevela
Barbara Kružić

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

*Za Gordanu Sikora-Presecki koja me upoznala
s Hrvatskom...*

*i dijelila sa mnom inspirativne fotografije kad smo
obje trebale raditi!*

1. poglavlje

Northumberland

Nick se skutrio u ovratnik svog kaputa, zahvalan jer ga je debeo tvid štutio od oštra sjevernog vjetra koji je šibao oko zavjetrine stjenovite padine. Na usnama mu se pojavio iskrivljen osmijeh kad je ugledao dvije manekenke koje su drhturile od hladnoće stišćući se jedna pored druge, poput arapskih ždrebica.

Danas su odjevene u vunene pončose s uzorcima živih boja — Pucci stil, rekli su mu, što god to značilo. Mada, da se njega pitalo, rekao bi da izgledaju kao da si je netko dao dobrog oduška u trgovini bojama, ali, naposljetku, nije modni stručnjak. Kao krunu te odjevne kombinacije djevojke su na glavama nosile zanosne, veselo nakrivljene škotske kapice dok su im se dugački vuneni šalovi, omotani nekoliko puta oko vrata, vijorili na povjetarcu poput tibetanskih molitvenih zastavica. Sirote smrznute manekenke stršale su u tom okruženju poput para tropskih ptica dok su čekale da fotograf namjesti prizor za sljedeću fotografiju.

U uobičajenim okolnostima, u pola osam ujutro samotno bi uživao na toj turobnoj pustopoljini, a da sinoć tijekom večere

nije bilo prijetećih pogleda njegovih šogorica, sada bi s njim tu bila i njegova braća blizanci.

“Tara, stani na onaj kamen obasjan zrakom Sunca”, naredio je osorni fotograf, čiji su izraz lica skrivale tamne čupave obrve i zastrašujuća, sjajna, gusta crna brada gotovo biblijskih proporcija, koja je bila ogroman kontrast njegovoj ćelavoj glavi.

Nick joj se divio; čim je Tara stala pred nemilosrdan objektiv, prestala je drhturiti i zauzela hladnu, ravnodušnu pozu, kao da joj strahovito niska temperatura uopće ne smeta. Svoje mršavo, oholo lice usmjerila je negdje u daljinu, činila se odsutnom i na prvi pogled nesvjesna doline koja se prostirala pred njom, bogate zelene trave koja je ublažavala stroge crte padine i Sunčeve svjetlosti koja je u daljini plesala na morskoj površini, na samom početku doline, udaljenoj otprilike osam kilometara. U njegovoj se utrobi nešto stisnulo kad ju je ugledao na nakupini stijena, a s jednim savijenim koljenom izgledala je krhko, gotovo nalik na vilu iz bajke, s besprijekornim tenom i grivom zlatne kose koja se na proljetnom suncu ljeskala sad crveno, sad zlatno. Činilo se da će svakog trena iščeznuti u neki drugi svijet. Potom se izgrdio jer si je dopustio taj trenutak slabosti i čudnu potrebu da je zaštiti od hladnoće. U usporedbi s njom on je bio teretno kljuse, vezan svojom nepopustljivom sudbinom, dok je ona bila poput krhke vile, nedostižna i daleka, baš poput zvijezde na nebu. Došla je iz nekoga drugog svijeta. Svijeta milijunima kilometara udaljenog od ove osamljene farme i seoske zajednice u kojoj je poznavao svakoga i svi su poznavali njega, a tako je bilo otkad se rodio. Ovo je bio dom. Uvijek je bio i uvijek će biti. Izvio je usne. Osim toga, kamo bi drugdje mogao ići? Ovaj je krajolik sve što poznaje i što će ikad upoznati.

“Nick, možeš li dozvati jednu od ovaca ovdje u kadar?” začuo je zapovjednički glas, a potom ugledao i razmahani prst koji je pokazivao gdje bi životinja trebala stajati.

“Naravno”, rekao je te zazviždao kako bi dozvao svog psa ovčara, Rexa, ni ne pokušavajući ispraviti fotografovu pomoćnicu. Jučer im je nekoliko puta pokušao objasniti razliku između

ovce i janjeta, ali to ih nije zanimalo. Željeli su slatko šestomjesečno janje koje će dobro izgledati na fotografijama, a ne ovcu pred šišanje, čije je gusto runo trenutno ofucano, raščupano i prošarano skorenim blatom.

Kada ga je tvrtka British Wool kontaktirala za fotografiranje nove brošure na imanju Hadley, nudeći novčanu naknadu za utrošeno vrijeme, nije imao pojma da će taj posao biti... pa, zabavan, moglo bi se reći. Tko bi rekao da je za nekoliko fotografija potrebna čitava produkcijska ekipa? Prije dva dana stigla su dva kombija s nekoliko vješalica punih odjeće i velikom hrpom fotografske opreme koja bi bila dostatna za fotografiranje svih stanovnika Bowden Riga. Nakon ta dva kombija došla su tri taksija sa stanice Carlisle prevozeći čitavu svitu koja se sastojala od četiri manekenke, dvije stilistice, dvije garderobijerke, fotografa, njegove asistentice, kreativne direktorice, njezine osobne asistentice i dvoje predstavnika tvrtke British Wool.

Rex je okupio janjad koja je doskakutala u kadar bijesno blejeći, što je nagnalo manekenku na ljupki smiješak. "O, preslatka je, zar ne?"

"Bila bi puno slađa kad bi mirno stajala", mrmljao je fotograf vireći kroz objektiv fotoaparata.

Prateći brzi zvižduk i nekoliko suptilnih naredbi, Rex je pogurnuo nestašno janje natrag na mjesto. Nick, zadivljen Tarinom strpljivošću, promatrao je kako je nagnula glavu u jednu pa u drugu stranu, izvijajući tijelo kako bi pokazala odjeću. Iznenadio se kada ga je pogledala svojim pospanim bademastim očima. U kutovima usana pojavio joj se senzualni osmijeh dok je besramno promatrala njegove.

"Da, Tara. Baš taj pogled. Divno. Divno. Nagni glavu udesno, nastavi gledati u Nicka. Tako je, baš to. Strašno ga želiš. Odlično."

Podao sjaj obasjao je njezine oči, a Nick se zarumenio sve do vršaka svoje plave kose osjetivši kako mu vrućina struji cijelim tijelom. Progutao je slinu i odagnao poriv da spusti pogled. Umjesto toga, dočekao je njezin pomalo podrugljivi

pogled zavodničkim podizanjem obrve. Premda je rođen i odrastao na selu, nije baš bio neuk. Nick Hadley, na veliku žalost svoje majke, još nije pronašao pravu ženu, što ne znači da se nije okušao u ljubavnim pustolovinama.

Tara mu je uzvratila samozadovoljnim osmijehom, a zatim, u skladu s nadolazećom bujicom fotografovih zapovijedi, stavila ruke na bokove, zabacila glavu, ponovno daleka i nedostižna. Nick se odjednom osjećao poput petog kotača; imao je hrpu posla kojeg je trebao obaviti tog jutra, a ne ovdje gubiti vrijeme... poput nekoga napaljenog školarca.

Fotograf se obratio Tari: "Ok, to je to zasad."

Dok je Nick prilazio kako bi vratio janje natrag u stado, Tara se popela na rub kamena. "Uhvati me", rekla je i bacila se u zrak.

Nick je iznenađeno koraknuo naprijed i lako je uhvatio u naručje. Bila je laka poput pera i oduševljeno je kriknula kad ju je uhvatio, kao da je napravio nešto nevjerojatno. Osjećao je kao da su se u njemu spojili svi superheroji odjednom. Nasmiješio joj se. "Eto, sad si na sigurnom."

"Ti si pravi muškarac", uzdahnula je, a on je gotovo prasnulo u smijeh; kakva otrcana fraza, ali omeo ga je sugestivni pogled u njezinim očima.

"Rekao bih da jesam", odgovorio je samopouzvano. Sad se ona zarumenjela. "Ako se ne varam, odsjela si u pansionu George, u selu."

Kimnula je. "Skromno, ali spavala sam i na gorim mjestima."

"Večera?" upitao je.

"Pozivaš me ili mi naređuješ?" odgovorila je sramežljivo, a na usnama joj je zatitrao osmijeh.

"Lokalno imanje ima izvrstan restoran. Mogu doći po tebe u pola osam."

"Neka bude osam", otpovrnula je Tara tonom koji je odavao naviku da uvijek bude kako ona kaže.

K vragu, prošlo je šest. Danas mu je trebalo dulje nego inače da sve poslove privede kraju. Nažalost, poslovi na farmi ne mogu čekati i morao je nadoknaditi sve izgubljeno vrijeme provedeno na snimanju.

Privukao ga je topao sjaj kuhinje u seoskoj kući, ispunjen mirisom kobasica u jorkširskom pudingu koji se širio iz pećnice, kao i ugodan zvuk priče i smijeha — pravi zagrljaj bliskosti i jednostavna užitka. Gail, koja je bila udana za starijeg brata blizanca, Dana, postavljala je pribor za jelo na ogroman stol od borovine na sredini prostorije. Pozdravila ga je kratkim toplim osmijehom. Volio je obje svoje šogorice, premda mu još uvijek nije bilo sasvim jasno kako je ijedan od blizanaca, i Dan i Jonathon, uspio uvjeriti te dvije žene da će biti dobar muž. S druge strane, ipak je on odrastao s njima.

“Bok, Nick”, pozdravio ga je Dan. Stajao je pred komodom i preturao po ladici prepunoj različitih punjača i kablova. “Dug dan.”

Nick je kimnuo.

Premda su mu bile trideset tri, još je uvijek jeo ono što bi mama pripremila, baš kao i njegova braća i njihove žene. Dijelom je to bilo zbog puste lijenosti, a dijelom zbog topline užurbane kuhinje koja je bila važan dio njegova života. Ipak, premda je volio cijelu svoju obitelj, bio je zahvalan na svojoj malenoj kolibi na samom rubu imanja, koja mu je omogućavala privatnost. Tako i priliči neženji, mada je mama silno željela da se skrasi.

“Bok, mama,” okrenuo se prema njoj, “ispričaj me. Tek sam završio s poslom, a večeras izlazim.”

“Odlično”, rekao je Jonathon odmjeravajući kobasice u tijestu koje je mama upravo vadila iz pećnice. “Više kobasica za mene.”

“Sigurno nemaš vremena barem za nešto s nogu? Upravo stavljam jelo na stol. Možeš jesti i odmah odlepršati,” nasmiješila mu se, “ne smeta mi.”

“Ili se može jednostavno gubiti u *pub* i ostaviti nama kobasice”, rekao je Jonathon plešući pored majke i krenuo otkinuti komadić hrskavog tijesta.

Lupila ga je po prstima.

“Da, ja glasam za kobasice”, složio se Dan s bratom blizancem. “Gubi se u *pub*.”

“Ima dovoljno za sve”, odgovorila je Lynda Hadley odmahujući glavom i cokćući. “Uistinu, momci, tko vas ne zna, pomislio bi da ste cijeli život bili izglednjivani. Večera će biti na stolu za dvije minute, a i otac vam stiže svakog trenu.”

K vragu. Nadao se da će se samo ispričati i ubrzo nestati.

“Ne, ozbiljno, mama. Nemam vremena. Nisam se još ni istuširao.”

“Ali kad ćeš jesti? Jutros si rano ustao i sigurna sam da nisi jeo ništa osim sendviča za ručak.”

“Jest ću vani”, odgovorio je primićući se vratima.

U tom je trenu u kuću ušao otac, bacio ključeve automobila na komodu pored vrata te zagrlio suprugu i poljubio je. “Večer. Bio sam u selu. Čujem da večeraš na imanju Bodenbrook, Nick.” Upitno je podignuo obrvu, a oči su mu znalački bljesnule.

Nick je suspregnuo jecaj. *Baš ti hvala, tata. Bacio si me lavovima.*

“Imanje Bodenbrook”, zakreštao je Jonathon te se naslonio na stražnja vrata, prekrižio ruke na prsima, a na usnama mu je titrao nestašni osmijeh. “Vrlo otmjeno. Spoj, ha? Tko je ovojedna sretnica?” Namrštio se. “Mislio sam da si raskrstio s onom umišljenom šminkericom.”

“Zove se Henrietta”, namrštio se Nick. “Nismo više skupa.”

“Nije baš potrajalo”, lukavo se osmjehnula Gail.

Nick je slegnuo ramenima približavajući se vratima, nadajući se da će se Jonathon što prije odmaknuti. “Zajedno smo odlučili da je tako bolje.”

“Kad si ovo večeras dogovorio?” upitao je Dan pridružujući se razgovoru nakon što je pronašao punjač za svoj mobitel i stavio ga puniti. Lice mu se naboralo od znatiželje.

“Danas”, rekao je Nick. “No ako bi istraga mogla pričekati, rado bih se istuširao i presvukao.”

Bio je gotovo na vratima i ruku položio na kvaku kad je Dan odjednom zakričao: “Izlaziš s jednom od onih londonskih cura, zar ne? Cijeli si dan proveo na Starbridge Fellu. Lukavi vraže. Pozvao si van jednu od njih.”

Jonathon se nasmijao i koraknuo tako da je zablokirao vrata. “Što? I pristala je?”

Nick se sledio. “Zašto ne bi pristala?” upitao je te istog trena zažalio zbog ukočenosti svoga glasa.

“Gađaš visoko, ha?” zadirkirao ga je Dan. “Koja je? Jedna od onih garderobijerki? Plava. Kako se ono zove... Georgina?”

Nick je odmahnuo glavom.

“Nego, ona tamnokosa?”

“Nijedna”, rekao je trudeći se ostati pristojan.

“No, koja onda?” upitao je Jonathon te zbunjeno iskrivio lice. “Stilistica je udana, osobna asistentica i kreativna direktorica također.”

“Dovraga, smotao si manekenku, zar ne?” uzviknuo je Dan dok se pretvarao da posrće i pritom udario stolicu koja je protestirajući zaškripala po popločenom podu.

Gail i Cath sinkronizirano su odmahivale glavama praveći se da ih živcira Danova teatralnost, a potom je Gail rekla nestašno se cereći: “A zašto ne? Ako ćemo biti iskreni, on je najzgodniji od svih vas.”

Dan se uhvatio za prsa. “Draga ženo, povrijedila si me. Mislio sam da sam ja najzgodniji.”

“Ti si najzgodniji od svih mojih muževa”, zadirkivala ga je namignuvsši Nicku, koji joj je bio zahvalan što je barem nakratko promijenila temu razgovora. Nažalost, Jonathon nije bio spreman razgovarati o nečemu drugom.

“Zbilja? Koju?”

Nick je uzdahnuo. Znao je da je predaja jedini izlaz ako se želi na vrijeme istuširati i spremati. “Izlazim s Tarom. Zaprimali smo se. Dogovorili za večeru. Zaboga, ta neću je hebeno zaprositi ili nešto slično. Odlazi prije kraja tjedna. A ja ću i dalje biti tu.” Podignuo je glas. Shvatio je da je napravio popriličnu budalu od sebe, zgrabio kvaku vrata i naglo ih otvorio, ostavljajući za sobom kolektivni uzdah i znakovitu tišinu.

“Čovječe, ovo je mjesto poprilično lijepo”, rekla je Tara promatrajući skupe tapete, koje su navodno koštale dvjesto funti po roli, elegantan namještaj i osvjetljenje retro dizajna. “Gotovo kao da smo u Londonu”, šapnula je zavjerenički, skrivajući se iza dlana.

Nick je podignuo vinsku čašu i otpio gutljaj. “Znaš, nismo mi ovdje divljaci.”

“Vidim”, rekla je Tara napadno ga odmjeravajući.

Od trena kad ju je pokupio ispred Georgea, napadno je očijukala, što je bilo pravo olakšanje. Ako će biti iskren, dok je vozio do mjesta gdje ju je trebao pokupiti, uhvatila ga je panika u posljednji tren. Razmišljao je o čemu će razgovarati cijelu večer.

Nepotrebno se brinuo; kad je s lakoćom pridigao njezino sićušno tijelo kako bi joj pomogao ući u terenac, promrmrljala je: “O, to je tako muževno”, i smjestila se na suvozačko sjedalo. “Mislim da ne poznajem nikoga tko vozi terenac”, rekla je rukama milujući kontrolnu ploču, a on je upalio automobil. Već nakon prvih nekoliko kilometara ruka joj je dolutala na njegovo bedro te su tako proveli ostatak puta do restorana, a on je nastojao ne meškoltiti se poput suviše uzbuđenog tinejdžera.

Odjenula je lepršavi šifonski kostim s hlačama, a tanke trakice bluze padale su dovoljno nisko kako bi bilo očito da nema grudnjak. Obula je cipele vrtoglavo visokih potpetica, sigurno je morala imati poseban zdravstveni i sigurnosni certifikat da bi ih mogla nositi, a u njima su joj noge izgledale

beskrajno dugačke, zbog čega mu je srce nelagodno udaralo u prsima. Bila je najdivnija žena koju je ikad ugledao. Tarina je veličanstvena kosa bila skupljena u neurednu punđu, a brojni su pramenovi iz nje padali po njezinu veličanstvenu, dugačku vratu boje alabastera.

Za Boga miloga, saberi se, čovječe — ona je samo žena od krvi i mesa, a ne prokleti kip grčke božice.

“Koliko se dugo baviš manekenstvom?” upitao je pokušavajući voditi normalan razgovor, a ne buljiti u nju poput nekoga zatelebanog šteneta.

“Deset godina.” Snuždila se. “Stara sam.”

“Glupost.” Nasmijao se. “Koliko imaš godina, dvadeset šest — dvadeset sedam?”

“Dvadeset sedam,” šapnula je promatrajući oko sebe, “ali nemoj nikomu reći. To je poprilično staro u mom poslu. Iako sam spremna za sljedeći korak. Zanima me nešto važnije, znaš. Željela bih biti ambasadorica neke zaklade ili dobrotorne organizacije. Na primjer, spašavanje planeta. Iskorjenjivanje plastike. Takvo što.”

“Zvuči plemenito”, zadirkivao je.

Na tren su joj se nosnice raširile od bijesa, a vratne tetive napele.

“Ozbiljna sam. Ustrajna sam u svojim uvjerenjima o problemima našeg planeta. Količina plastike u moru zastrašujuća je. Velik je to problem. Životinje umiru.” Zagledala se u njega pomalo ljutito.

“Oprosti, nisam htio omalovažavati tvoju ambiciju. Šalio sam se. Naviknut sam na dobronamjerno zadirkivanje.”

Dražesno je pognula glavu primirujući se. “Moramo spasiti planet.”

“U pravu si”, složio se shvativši koliko joj to znači. “Premda mene više brine ono što mi je bliže, valjda.” Snuždio se. “To je pomalo sebično, zapravo. Već sad osjetimo posljedice klimatskih promjena u izmjeni godišnjih doba.” Prošlogodišnje vruće i suho

ljetu uvelike je utjecalo na pašnjake na kojima pasu ovce. “Pa, što ćeš raditi?”

Slegnula je ramenima. “Bit ću ambasadorica. Znaš, fotografiranja s ciljem podizanja razine svijesti i isticanja problema. Bit ću lice kampanje. Samo čekam dobru ponudu.”

Nick je kimnuo osjećajući se nedoraslim temi. Nije imao pojma kako te stvari funkcioniraju. Nastupila je kratka tišina, a onda se pojavio konobar kako bi preuzeo narudžbu.

“Ja ću teleći medaljon,” rekla je Tara, a zatim, na Nickovo iznenađenje, dodala, “i mogu li uz to dobiti krumpiriće?”

“Poslužujemo pomfrit,” rekao je konobar pomalo ukočenim naglaskom, zbog čega je Nick gotovo prasnulo u smijeh. Njih su dvojica četvrtkom igrala mali nogomet, a uobičajeni mu je naglasak bio sve, samo ne ukočen.

“Savršeno”, odgovorila je.

Nick je naručio patku sa sezonskim povrćem i nacerio se čim je konobar otišao. “Eto, razbila si sve predrasude o tome da manekenke jedu samo salatu i štapiće mrkve.”

Tara je prebacila kosu preko ramena. “Imam fantastičan metabolizam. Mogu jesti što god želim.” Zvučala je gotovo buntovnički.

Nick se osmjehnuo. “To je lijepo čuti jer je hrana ovdje fantastična.”

Tara je kimnula i počela petljati po zupcima vilice, a zatim je nekoliko puta namjestila pribor za jelo.

“Imaš li braće ili sestara?” upitao je Nick kako bi prekinuo tišinu.

Odmahnula je glavom te složila žalostan izraz spustivši kutove usana. “Samo mala ja. Mama i tata dobili su me dosta kasno. Jadna je mama gotovo umrla, pa je tata lupio šakom o stol i rekao ‘nema više djece’. Mama kaže da sam bila prekrasno dijete pa joj nije teško palo što ne smije više rađati, ali bilo bi joj strahovito teško da sam postala veliko razočaranje.” Tara se zvonko nasmijala i nagnula glavu na stranu

te ga pogledala. “To je baš slatko, zar ne? Naravno, potpuna besmislica. Svi roditelji misle da su njihova djeca savršena.”

Nick se nasmijao. “Trebala bi onda razgovarati s mojom mamom. Ona nema pretjeranih iluzija o svojoj djeci, ali opet, ima nas petero.”

“Petero! Gospode.” Tara je dramatično raširila oči i položila ruku na trbuh. “Bože. To je mnogo. Sirota tvoja mama. To joj je sigurno uništilo izgled.”

Da je čula taj komentar, Nickova bi se mama vjerojatno valjala od smijeha; obožavala je svu svoju djecu. Siguran je da bi sve ponovila. “Mislim da ona drugačije gleda na to.”

“Jesu li svi zgodni poput tebe?” Brzo je prinijela dlan ustima, kao da joj je taj kompliment iznenada izletio. Spustila je pogled.

Nick se nasmijao sjetivši se razgovora između brata i njegove supruge prije nego što je otišao. “Imam trojicu braće i jednu sestru. Mislim da bi se svi složili sa mnom kad kažem da je sestra najzgodnija.”

“O”, odvrtila je Tara kao da je rekao nešto vrlo neobično.

“I, što radiš kad se ne brineš o ovcama na farmi?” upitala je.

“To nije posao koji se može ograničiti na osmosatno radno vrijeme,” rekao je Nick, “ali kad mogu, volim se malo maknuti s imanja. Sestra živi u Parizu...”

“O, obožavam Pariz. Bila sam ondje na Pariškom tjednu mode. Nosila sam Diorovu reviju ove godine. Grad je predivan. Kad si posljednji put bio ondje?”

Razgovarali su o Parizu. Nick je pokušao iskopati sve čega se mogao sjetiti o svoja dva posjeta tom gradu, a onda je došla večera.

Tara je imala dobar apetit i potamanila je svu hranu kao da je bila pregladnjela.

“Bogme si bila gladna”, rekao je promatrajući prazan tanjur dok je dovršavao posljednje zalogaje svoje večere.

“Provela sam dan na svježem zraku”, odbrusila je braneci se.

“Nisam znao da je manekenstvo tako naporan posao”, rekao je Nick. Očito nije naviknula na dobronamjerno zadirkivanje, što je za njegovu obitelj bilo sasvim prirodno. Morat će zapamtiti da njezina obitelj nije velika poput njegove.

“Nije za svakoga. Mislim da ljudi zapravo ne shvaćaju koliko je to težak posao. Misle da se mi samo pojavimo i fotografiraju nas.”

Konobar je odnio njihove tanjure, a zatim donio desertni jelovnik. “Želiš li još nešto?” upitao je.

“Ne bih smjela”, rekla je Tara promatrajući jelovnik, slatko isplazivši jezik. “Hoćeš li ti uzeti nešto?”

“Nisam ljubitelj slatkoga.”

Snuždila se.

“Ali možemo podijeliti nešto, što kažeš na to?” predložio je.

“Da, profiterole. Obožavam ih.”

Nick je naručio desert i dvije desertne žlice, mada se to pokazalo suvišnim jer, iako je desert stavljeno pred njega, Tarina je ruka, brzo poput kakve zmiје, zagrabila punu žlicu žute kreme i mekog tijesta. Svaki je zalogaj popratila stenjanjem prepunim užitka.

“Ne sjećam se kad sam jela čokoladu. Zaboravila sam koliko je ukusna. Kakav zanosan užitak, zar ne?” Žlicom je pokupila posljednje ostatke čokoladnog preljeva i laganim potezima jezika lizala stražnju stranu žlice te pritom gledala Nicka ravno u oči. Zastenjala je. “To svileno bogatstvo na jeziku.” Jezikom je prelazila gore-dolje po dršku žlice, oči su joj bile tamne i senzualne. Obećavale su nešto zbog čega se Nick morao promeškoljiti u svojoj stolici. Bio je zahvalan što je stolnjak prekrivao veći dio njegova krila.

Kad je konobar došao pokupiti desertni tanjur, Nick je bio potpuno spreman preskočiti kavu i otići s Tarom u George. S obzirom na to da je davala vrlo sugestivne znakove, mislio je da i ona razmišlja jednako, ali ustala je i bacila ubrus na stol.

“Dušo, možeš li mi naručiti espresso? Moram na toalet. Napudrati nos.”

“Okej”, rekao je, naručio sebi kapučino i ostao sjediti osjećajući kako mu se uzavrela koža počinje hladiti. Izvukao je mobitel, provjerio Facebook te se nasmiješio objavi svoje sestre Nine.

Čokoladni raj, pisalo je ispod fotografije savršenoga čokoladnog eklera i njezinih prstiju kojima je oblikovala srce iznad kolača.

Bože, kako bi samo Tara uživala u tom ekleru, a kako bi tek meni bilo to sve promatrati?

Izgleda fino, seko, napisao je na brzinu, pregledavajući još neke njezine fotografije. Kad je otišla u Pariz i otvorila slastičarnicu te počela živjeti s dečkom Sebastianom, koji je sasvim slučajno bio i njegov najbolji prijatelj, Nina je postala kraljicom eklera i svega slatkog. Možda bi jednom Taru mogao odvesti ondje. Imao je poprilično dobar osjećaj da bi joj se slastičarnica svidjela.

Komentirao je još nekoliko fotografija, neke je samo označio sa *sviđa mi se*, i tek tada shvatio da je prošlo gotovo petnaest minuta. Gdje je Tara? Samo da nije pobjegla. Ma ne, sigurno nije. Premda je imao tremu prije susreta, sve je dobro prošlo. Činila se zainteresiranom. Nije bio umišljen, ali vjerovao je da se dobro slaže sa ženama. Na većini mu je spojeva bilo ugodno, nekad čak i više od toga, mada je jednom imao i neugodan spoj naslijepo s Gailinom prijateljicom. Ispostavilo se da je ona najbolja prijateljica njegove bivše. To je bilo mučno.

Već je počeo razmišljati koga bi mogao poslati u ženski toalet vidjeti je li sve u redu, kad se pojavila Tara, oči su joj bljeskale, lice krasio osmijeh, te je sjela i srknula gutljaj espresa kao da se ništa nije dogodilo.

Možda je imala nekih ženskih problema i bilo joj je neugodno o njima razgovarati.

“Fuj, espresso je hladan”, složila je grimasu.

“Želiš li da naručim drugi?” upitao je Nick blago, ne želeći da joj bude neugodno jer je toliko dugo bila u zahodu.

“Ne, u redu je. Ionako je kasno i vjerojatno ne bih mogla zaspati.” Pogledala je ručni sat i osmjehnula mu se predivno, ali tugaljivo. “Moraš me vratiti u hotel. Treba mi san za ljepotu. Ne smijem se sutra na snimanju pojaviti s tamnim podočnjacima.”

“Može, samo da platim račun”, rekao je Nick pitajući se u kojem je točno trenutku večer otišla u nepovrat.

2. poglavlje

London

Maddie se čvrsto držala za koljena, ruke je položila na koljena kako bi spriječila noge da se tresu, dok je Henry Compton-Barnes, u sakou sa samtenim zakrpama na laktovima i leptir-mašnom, zurio u njezine radove. Činilo joj se da to traje vječno, a onda je podignuo pogled i progovorio.

“Profesor Gregory je moj dobri prijatelj i toplo vas je preporučio. I zato ću biti potpuno iskren.” Razvukao je usne u znak žaljenja, izgledalo je kao da netko sa svake strane njegovih usana povlači konce. “Tehnički, jako ste dobri. Izvedba je dobra. Detalji, zapravo, fantastični.”

Unatoč tim riječima, znala je da se sprema ogroman “ali”.

“Ono što tražim u slikama... za ovu galeriju...” odmahnuo je glavom. “U njima nema ništa originalno. Nema talenta. Nedostaje im *je ne sais quoi**, ono što se ne može definirati, ono zbog čega pojedina slika odudara od ostalih. Tražim ono nešto što samo umjetnik može spoznati. Kad vidiš rad tog umjetnika možeš bez sumnje reći da je upravo to njegovo djelo.

* Fr. Ne znam što, nešto neobjašnjivo.

Uspoređujem to s pjevačima, oprostite mi, dosta sam stariji od vas, ali s nekim poput Carly Simon, na primjer. Čujete njezin glas i odmah znate da je to ona. Njezin je glas poput njezina potpisa, jedinstven, i to je ono što ja tražim u slikama.

“Ove su slike dobre, vrlo dobre, ali bojim se da u njima ne vidim vašu dušu ili išta što bi upućivalo na vas kao individu.

“Mogu li vam nešto savjetovati, Maddie? Idite negdje gdje nikad niste bili. Zaboravite sve što ste naučili i mislili da znate — prekršite pravila — eksperimentirajte, ali, najviše od svega, slikajte iz srca.”

Slikaj iz srca. Maddie je zakolotala očima. Zamislila je Dalijevo srce probodeno ogromnim kistom usred pustinje, s grimiznim kapljama koje padaju s kista na blijed, žut pijesak. *Slikaj iz srca.* Što to, dovraga, znači? Je li itko rekao Picassu da slika iz srca? Rodinu? Van Goghu? Maddie se lecnula. Nije bila ni blizu nijednom od tih velikana.

Sjedila je u kafiću Costa i pijuckala kavu. Žalila je što je odlučila utopiti svoju tugu u pretjerano skupom kapučinu.

“Blagi Bože”, razvukao je bogataški glas osobe koja je sjela iza nje. “Kakva fifica. Što je Henry mislio?”

“Što? Ona cura što je sad bila? Meni se činila otmjenom, pomalo u stilu Toulouse-Lautreca.”

Maddie je čvrsto stisnula beretku koju je držala na krilu ispod stola.

“Učinio je prijatelju uslugu. Tako mi je rekao kad sam upisivala sastanak u raspored.”

“Je li ju uzeo? Sigurno nije. Bože, galerija bi brzo propala u tom slučaju.”

“Mislim da nije. Sudeći prema izrazu njezina lica kad je odlazila, dobro ju je izribo. Čim sam je vidjela, znala sam da s njom samo gubi vrijeme. Mislim, ozbiljno, jesi li čula kako govori?”

Druga je žena sasula salvu smijeha. “Najobičnija šarlatanka.”

“Psst, ne smiješ govoriti takve stvari. Nije politički korektno. Mislim da se više ne smije reći ni fifica.”

Smijeh obiju djevojaka odzvanjao je zlobnom superiornošću, a Maddie je obasulo crvenilo, osjećala je navalu vrućine u obrazima. Vjerojatno je izgledala poput pregorjela božićnog medenjaka. Zgrabila je beretku, odlučno je stavila na glavu i okrenula se. Jedna je od djevojaka podignula pogled i, ako ništa drugo, barem zaustila nešto reći, ali ostala je usta razjapljenih u čudu.

“Evo vam jedne sitnice o fificama”, rekla je Maddie usputno. “One nemaju stila, govore što im je na umu i ne trpe sranja uobraženih i oholih kučki poput vas dvije. Nismo svi rođeni bogati i, iskreno, ako tako govorite o drugima, trebale biste se vratiti u školu i naučiti ponešto o pristojnosti. Sramite se.”

Bila je zadovoljna jer su obje djevojke zinule u čudu kao kakve ribice, zatim se okrenula i odmarširala iz kafića visoko uzdignute glave.

Nažalost, iako je njezina bila zadnja, i dalje se osjećala kao da je upropastila jedinu priliku za ulazak u londonsku galeriju i uzalud potrošila jedini koristan kontakt.

Maddie se zagledala u zaslon s odlascima na stanici Euston. Još dva sata prije polaska njezina jeftinog vlaka. Natrag u Birmingham na još jedan razgovor s mamom o još jednom propalom razgovoru za posao. Osim profesoru Gregoryju, Maddie nikomu nije spomenula stvaran razlog njezina odlaska u London.

Uzdahnula je te pogledala poruke na WhatsAppu.

Hitno. Hitno. Hitno. Još uvijek trebaš posao? Privremeno je, ali u Europi i hitno trebaju nekoga. Nazovi me. Nx

Osmjehnula se vidjevši poruku prijateljice Nine. Upoznale su se u Parizu, gdje je Maddie provela semestar na studentskoj razmjeni. Brzo su se sprijateljile kad su shvatile koliko toga imaju zajedničkog. Obje su dolazile iz velikih obitelji i obje su bile

jedno od petero djece. Premda im je objema nedostajalo biti dijelom velike zajednice, nisu im nedostajali obiteljski prohtjevi.

Europa je bila ključna riječ poruke. Mamila ju je. Maddie je čeznula otići što dalje od kuće. Otkad se prošle godine vratila iz Francuske, osjećala je da više tu ne pripada.

“Okej, o čemu se radi?” upitala je Ninu koja se javila nakon prvog zvona. “Gdje u Europi? I što? Branje grožđa?”

“Nešto mnogo otmjenije.” Ninin je glas podrhtavao od gorućeg uzbuđenja. “Hrvatska.”

“Jesi li ti to upravo kihнула?”

“Jako smiješno. Ne, ozbiljno. Nick je nazvao Sebastiana prije pola sata. Ide na nevjerojatan godišnji odmor sa svojom novom djevojkom; nekoliko njih unajmilo je jahtu... ali djevojka koja je trebala biti dio posade jučer je odustala, a oni kreću za tri dana. Sve što trebaš je malo čistiti i kuhati. U načelu, brinuti se o gostima. Bit će ih šestero.”

“Pristajem”, rekla je Maddie nimalo ne oklijevajući, usprkos tome što nikad nije bila na brodu, osim ako se ne računa pedalina koju je vozila na Tenerifima. Zahvaljujući poduci Ninina dečka, kuhara Sebastiana, mnogo je toga naučila tijekom šest mjeseci. Njezine su kulinarske sposobnosti daleko dogurale za nekoga čiji se repertoar sastojao od pastirske pite i složenca od mesa, povrća i krumpira. Osim toga, zar nije uobičajeno da na godišnjem odmoru svi jedu salate i sladoled?

Nina je zacičala. “Predivno. Moraš samo nazvati tog Hrvata. Poslat ću ti njegov broj WhatsAppom. O, izvrsno ćeš se zabaviti. Dva i pol tjedna u Hrvatskoj. Ljubomorna sam.”

I Maddie je zacičala. “To je tako kul. Hvala puno, Nina. Jedva čekam upoznati tvog brata. Čini mi se da ga već poznajem.”

3. poglavlje

Hrvatska

Vau”, Maddie je spustila putnu torbu na dok. Tko god joj je rekao da može očekivati ogromnu gužvu i da neće moći pomaknuti prst, očito nije bio osobito upućen. Ovaj je brod velik. Izvukla je mobitel iz džepa i provjerila ime na stražnjoj strani broda te ga usporedila s onim u mobitelu. Da, to je sigurno to — *Avanturist, Split*.

Ovdje će provesti sljedeća dva tjedna? Pa, pozdrav, prekrasni brode, i puno ti hvala. Na brzinu je poskočila od sreće. Odjenula je mornarsku majicu s prugama i crvene kapri hlače — pa, smatrala je da se poprilično dotjerala — premda su kapri hlače bile mnogo crvenije nego što je mislila kad ih je kupila.

Na brzinu je fotografirala brod i počela tipkati poruku.

Nina, draga. Pogledaj ovaj brod! Ogroman je. Volim te. Hvala puno što si mi sredila ovaj posao. Sad mi je još draže što sam pazila na svim onim kulinarskim tečajevima tijekom proteklih nekoliko godina. Sjećaš li se kad smo se tek upoznale? Bila sam kraljica prekuhane hrane i zagorenih kolača, a pogledaj me sada. Jedva čekam upoznati tvog bracu. Maddie xxx

Tko zna koliko bi još dugo ostala sjediti na doku, uživati u prekrasnom suncu i promatrati brod, ali došla je ovdje raditi, čak i ako joj se to trenutno ne da. Osjećala se kao na godišnjem odmoru samo zato što ju je autobus iz zračne luke ostavio na autobusnom kolodvoru u brodskoj luci. Zaslon s odlaznim linijama bio je prepun Jadrolinijinih brodova, s odredištima koja su zvučala zanimljivo kao što su: Hvar, Jelsa, Stari Grad, Supetar, Bol, Milna, Dubrovnik, Korčula i Ancona. Široko se osmjehnula. Bila je daleko od Birminghama.

U tom je trenutku shvatila da je na pogrešnome mjestu te da se mora vratiti na drugu stranu marine. Nije baš neki početak za hebeno dobru članicu posade, ali ne smeta joj šetnja, ne kad je vrijeme ovako lijepo, a ona u stranoj zemlji.

Nakon povratka iz Francuske bila je kod kuće gotovo godinu dana. Pravi je raj biti ponovno okupana suncem, okružena predivnim prizorima i mirisima koji daju naslutiti da se nalazi daleko od Midlandsa. Obožavala je svoju obitelj, uistinu, ali također voli i kad si nisu baš jako blizu. Iscrpljivalo ju je stalno biti zadužena za sve. Njezine sestre, dvojica braće i mama tako su prokleta neorganizirani. S njima se osjećala kao da čuva nezahvalan čopor mačaka. Theresa, koja joj je po godinama najbliža, nazvala ju je nametljivom rospijom i rekla da su se sasvim dobro snalazili i dok je bila u Francuskoj. Svatko s mrvicom mozga u glavi rekao bi da je to notorna glupost nakon što bi zatekao kuću u onakvom rasulu kao ona na povratku. Brendanova kolekcija cipela utrostručila se, a Theresa je nagomilala toliko kozmetike da je mogla otvoriti vlastitu trgovinu kozmetičkim proizvodima. Maddie se mogla okladiti da je dobar dio i ukrala. Obitelj je živjela na tjestenini s piletinom iz vrećice, što je mnogo skuplje od redovitog kuhanja kod kuće.

Upravo tada kod jahte se pojavio muškarac. Nosio je nekoliko prugastih putnih torbi i, prije nego što je išta uspjela zaustiti, spretno skočio s doka na brod.

“Bok”, pozdravila je. “Ja sam Maddie. Nova članica posade.”

Njegov je gusarski osmijeh iza guste tamnocrne brade otkrio savršeno bijele zube. “Dobro došla! Ja sam Ivan, kapetan. Čuli smo se mobitelom”, rekao je s jakim naglaskom te usto i gestikulirao, želeći se uvjeriti da je razumjela.

Preskočivši kratku udaljenost do broda, istog je trena postala svjesna nepoznatog ljuljanja broda na vodi. Ne smije ni pomisliti na morsku bolest.

“Drago mi je.” Ispružio je preplanulu ruku posutu tamnim dlačicama i čvrsto stisnuo njezinu, gotovo joj je slomio koščice dlana. Sigurno je toliko jak zbog svega pomorskog posla koji mora obavljati na brodu. “Dođi, pokazat ću ti brod.”

Ivan je otvorio vrata i prošao kroz njih ni ne osvrnuvši se provjeriti ide li za njim. Slijedila ga je u potpalublje niz nekoliko stuba u hodnik koji se prostirao čitavom dužinom broda. Zidovi, pod i strop bili su obloženi tamnim poliranim daskama kestenovine. Na prvu joj se činilo malo klaustrofobično ali bila je sigurna da će se naviknuti na to.

“Kabine”, rekao je Ivan pokazujući nekoliko vrata duž hodnika prije nego što ju je poveo dalje, do još jednog stubišta. Bilo je pet stuba. S lijeve strane bila su vrata, a desne su strane stube vodile gore i van.

“Brodaska kuhinja.” Pokazao je glavom i uveo je u prostoriju. Brendanova najbolja prijateljica, koja je znala ponešto o brodovima jer je provela neko vrijeme u Hullu, rekla joj je da može očekivati nešto poput karavane na vodi. Maddie je mnoge praznike provela u kamperskom naselju Filey na obali Sjevernog Yorkshirea, pa je očekivala dva plinska kuhala i maleni hladnjak ubačen ispod pulta te minijaturne ormariće ugrađene u svaki slobodan kutak prostorije. Ova je kuhinja bila pravo čudo. Nalikovala je na kuhinje kakve se viđaju u otmjenim bogataškim kućama s visokim ogradama koje niču u predgrađima. Imala je čak i plinski štednjak s pet plinskih plamenika i pomodnu ploču za roštilj.

Maddien plan o pripremanju salate i jednostavnih mesnih jela ispario je kad je ugledala fantastično opremljenu kuhinju.

Ti vrapca, zar očekuju pripremanje prave restoranske hrane? Njezine su se kulinarske sposobnosti poboljšale u proteklih nekoliko godina, ali teško da bi baš mogla osvojiti Michelinovu zvjezdicu tako skoro. Hvala Bogu pa je domišljata; kreativnim načinom posluživanja i ukrašavanja tanjura može zamaskirati pravi sadržaj i zatvorenih očiju, osobito otkad joj je Sebastian pokazao nekoliko trikova kojima može skriti svoje ne tako bajne sposobnosti.

“Vau.” Polako je i dugo promatrala kuhinju.

“Zgodno, zar ne?” Spustio je vrećice i ispružio ruku. “Kupio sam nešto namirnica da imamo prije nego što gosti dođu. A kad oni dođu, prepuštena si sama sebi. Ti si zadužena za hranu i kuhanje. Kakvog broskog iskustva imaš?”

Maddie se lecnula, ali pogledala ga je i nasmiješila se puna samopouzdanja. “Nikakvog, ali znam kuhati, čistiti i odlična sam s ljudima. Iako sam došla u posljednji tren, ne brini se, vrijedna sam.”

“Bolja si od druge cure koju su nam preporučili”, Ivan je odmahnuo glavom.

“Kad stižu gosti?” upitala je Maddie. Znatiželjnim je pogledom upijala dva hladnjaka od nehrđajućeg čelika i mramornu radnu ploču.

“Sutra. Imamo dovoljno vremena sve pripremiti. Već sam mislio da ću morati dovesti baku na brod kako bi pomogla kuhati i posluživati. Drago mi je što si uspjela doći.”

Maddie mu se široko osmjehnula. “Izvršno”, rekla je zvučeći samopouzdanije nego što je zapravo bila. No koliko teško zapravo može biti? Bit će voljena kuharica i spremačica. Sve može raditi, osim voziti brod. Nadala se da to neće morati. “Ovo je sve novo...” pokazala je rukom kuhinju, “ali ja brzo učim.” Namjerno je bila neodređena.

“Većina zadataka je laka...” Zastao je. “Ali nisu htjeli platiti više posade, pa ćeš mi ponekad morati pomagati.” Nasmijao se. “Jedrima se ne koristimo. Samo motor. Ali morat ćeš naučiti voziti barkasu.”

“Barkasu? Super”, odgovorila je kao da takvo što čini svaki dan. Misli li na čamac koji je privezan sa strane za ovaj brod?

“Kad se ide na ovakva krstarenja, u nekim je mjestima vrlo teško pristati. Na primjer, na Hvaru. Zato je lakše spustiti sidro izvan luke i odvesti goste čamcem. Poput vodenog taksija.” Slegnuo je ramenima. “Kad žele da ih pokupimo, nazovu nas. A i neke slavne osobe žele privatnost pa zato tako idu do luke.”

“Ooo, slavne osobe?” Maddie je u čudu raširila oči, a tamne su joj kovrče poskočile kad se premjestila s jedne na drugu nogu. “Znaš li tko će biti na brodu?”

Ivan je zabacio glavu i glasno se nasmijao. “Tek kad dođu. Jedne je godine moj prijatelj bio dobro iznenađen kad su mu se na brodu pojavili Beyoncé i Jay-Z.”

Zazviždala je. Do ovog trena nije previše razmišljala tko bi mogli biti gosti.

“Znam samo da imaju puno novca. Najam ovog broda iznosi šest tisuća eura na dan.” Stisnuo je oči, naglo uspostavljajući autoritet. “Ali ja sam kapetan. Ja zapovijedam. Upravljam brodom, navigiram. Ti si...” Namrštio se u nedostatku riječi na engleskome. “Ti nabavljaš sve što oni žele.” Iako mu je pogled sjao, odavao je dojam da o njihovim dvjema ulogama na brodu nema pregovora. On je glavni.

“Kakav je raspored kabina za spavanje?” upitala je Maddie. Zanimalo ju je gdje će spavati i kako izgleda njezina kabina.

“Gulet* ima osam kabina.”

“Gulet? Mislila sam da je ovo jahta.”

“Gulet je vrsta jahte. Obično ima dva ili tri jarbola i nekoliko paluba. Tipičan je za Tursku i Hrvatsku. Ovaj ima dva jarbola.” Maddie je kimnula iako nije imala pojma o čemu govori.

Ivan se još jednom simpatično nasmiješio. “Ovo će krstarenje biti lako. Samo šestero gostiju. Na gulet stane mnogo više.”

* Gulet je posebno izgrađen drveni brod, ručno rađen, opremljen jedrima, ali se također koristi i snagom svojih motora.

“Gospode, šestero ljudi na ovome ogromnom brodu.”

Ivan je zakoloutao očima. “Neki ljudi imaju love... Zašto bi inače unajmili ovoliki brod?” Slegnuo je ramenima. “Ali nama će biti lakše. Osobito tebi. Ne moraš kuhati za mnogo ljudi. Ne moraš čistiti mnogo kabina. Niti namještati mnogo kreveta.”

“Mačji kašalj”, rekla je Maddie prisjetivši se vlastite kuće, dvojice braće, dviju sestara i mame koji su potpuno neorganizirani, najblaže rečeno. Kuhanje, čišćenje i spremanje za šestero ljudi za nju je sasvim uobičajen dan.

“Imamo i priručnik za posadu.” Sagnuo se, otvorio ladicu i izvukao tamnoplavi registrator s prstenom na kojemu je bio logo kompanije. “Pravila, propisi, smjernice. Satnica je promjenjiva...” Ravnodušno je slegnuo ramenima. “Trebala bi imati nešto slobodnog vremena, ali jedno od nas uvijek mora biti na dužnosti, od doručka do trenutka kad gosti odu na spavanje. Sve ovisi o njima. Neki vole ostati na brodu, drugi pak istraživati i odlaziti na dnevne izlete. Danas nam je mir i tišina. Sutra će biti užurbano kad stignu. Pokazat ću ti tvoju kabinu.” Pogledao je na glomazan sat na ruci. “Večeras idem kući u Split. Želiš li sa mnom?”

Maddie je na brzinu raspakirala svoju putnu torbu. Trnci uzbuđenja prožimali su joj cijelo tijelo od pomisli na to da je zadužena za cijeli brod. Morat će ga početi zvati gulet; to zvuči profesionalnije.

Njezina je kabina bila na gornjoj palubi, kao i Ivanova te kabine još dvoje gostiju. Morala se nasmijati kad je pomislila da ima *vlastitu* kupaonicu. Kakav luksuz, mada je shvatila kako istovremeno može piškiti i tuširati se. Na krevetu ju je dočekalo nekoliko opranih i mirisnih svjetloplavih majica s logom kompanije sprijeda. Neka vrsta uniforme, pomislila je. Rečeno joj je da ponese tamnoplave kratke hlače (u tom brzom spletu okolnosti bilo ih je nemoguće pronaći) i tamnoplave dugačke hlače (nada se da će tajice biti dobre). To je trebala

nositi kad god je na dužnosti, što će izgleda biti cijelo vrijeme. Iako joj se boravak na jahti u Hrvatskoj nije činio napornim poslom. Pa, barem ne zasad.

Držeći priručnik pod rukom, zatvorila je vrata i uputila se do ograde kako bi promotrila marinu. Lice je nagnula prema suncu. Bilo je četiri poslijepodne i nad marinom nije bilo ni oblačka, a bilo je i dosta toplo. Činilo joj se da je jutrošnje sivo birminghamsko nebo dio nekog sasvim drugog svijeta. A ova je jahta pet ili šest puta veća od njezine nakrcane trosobne kućice. Ivanu se njezina kabina možda činila malenom, ali u usporedbi sa sobom koju dijeli s Teresom, pravi je luksuz. A da ne spominje vlastitu kupaonicu, bez obzira na kombinaciju zahoda i tuša.

Ugledala je neki par kako zadivljeno gleda jahtu s obližnje šetnice koja je okruživala marinu. Pravila se da ih ne vidi i na tren zamislila da je gošća na jahti. Uživala je u njihovim zavidnim pogledima. Nije mogla ni zamisliti čime se bavi čovjek koji zarađuje dovoljno da si može priuštiti najam ovoga ogromnog broda.

A ovaj čak nije ni blizu najvećima u marini, iako je svojom veličinom poprilično zaklanjao susjedne brodove. Na drugoj strani luke bile su doista otmjene jahte. Ivan joj je pokazao jahtu Romana Abramovicha. Elegantno, profinjeno zdanje sa šest paluba te brojnim satelitima i napravama nalikovalo je na ratni brod ili prekooceansku krstaricu. Pored te jahte bila je jedna manja koju je navodno iznajmila Dua Lipa za cijelo ljeto.

Iza marine prostirao se grad Split. Nagomilane zbijene kućice s krovovima od terakote pružale su se duž uske obale, a s druge ih je strane omeđivala stjenovita planina prekrivena kršem. Strmo se izdizala nad gradom i pružala paralelno s obalom dokle god je pogled sezao.

Maddie je obuzela čista sreća. Jedva se natjerala skrenuti pogled s te divne panorame i istražiti palubu. Na razini na kojoj je trenutno bila, na zaobljenom stražnjem dijelu broda nalazio se mali prostor za objedovanje. Sigurno postoji neki

nautički termin za taj zaobljeni dio. Pramac? Krma? Prešla je rukom preko boca u malom, dobro opskrbljenom baru. Stube iza njega vodile su na gornju palubu, pa je odskakutala gore. Ooo, zgodno. Oko središnjeg dijela palube bile su složene luksuzne drvene ležaljke za sunčanje, podstavljene debelim jastucima u, sad već dobro poznatoj, plavoj boji. Odlučila je isprobati jednu. Da, mogla bi si napraviti i džin-tonik uz to.

Ivan joj je rekao da gosti dolaze sutra u pola šest, on će se naći s njima na recepciji u marini te ih dovesti do jahte. To će joj vjerojatno biti jedina prilika za malo sunčanja prije nego što svi dođu.

Na glavnoj palubi nalazile su se četiri kabine, ali i unutarjni salon s niskim bijelim kožnatim naslonjačima, prekrivenima skupocjenim plavo-bijelim jastucima s ikat printom te crnim, mramornim pomoćnim stolićima. Salon se otvarao prema zaklonjenom dijelu s velikim stolom. Prošla je salonom do sljedeće palube te zazviždala — *jacuzzi* i još ležaljki. Stubište koje se nalazilo u tom dijelu vodilo je do donje palube gdje je bilo još šest kabina za spavanje.

Nakon što je s užitkom istražila svoje malo kraljevstvo, Maddie si je odlučila napraviti džin-tonik i proučiti priručnik za posadu. Zatim će se uputiti do Splita, gdje će je dočekati Ivan. Na turističkoj karti zaokružio joj je mjesto na koje treba doći i nazvati ga. U suprotnom, nikad neće pronaći stan nje-gove obitelji.

Split je bruja od života. Imala je dovoljno vremena, pa je prošetala napućenom šetnicom i zastala poslušati nastup glazbenog sastava. Nisu baš bili u cvijetu mladosti, ali zaneseno su svirali pjesme Rolling Stonesa, ZZ Topa i Stevea Harleyja. Maddie ih je sve prepoznala zbog mame rokerice koja ih je obožavala. Mamila ju je rasplesana gomila u prvim redovima i gotovo im se pridružila. No zamislila je mamu među njima, u kožnatoj jakni, kako puši cigaretu za cigaretom i tapka nogom u ritmu glazbe. Sigurno bi i glavom mahala te neotesano razbacivala

pepeo cigareta po drugima. Osim toga, morala je pronaći Ivanovu kuću, nije htjela zakasniti.

Maddie se okrenula i nastavila šetati prepunom šetnicom pored brojnih restorana. Iz njih se širio predivan miris dok su konobari s visoko uzdignutim pladnjevima vješto jurišali oko stolova i posluživali goste. S njezine lijeve strane more je svjetlucalo na zalazećem suncu. Bilo je predivne plave boje, prsti su je zasvrbjeli i osjetila je potrebu zgrabiti kist i uloviti tu boju. Spremila je vodene boje i blok za crtanje u ladicu ispod kreveta, nadajući se pokojemu slobodnom danu. Ipak, nakon proučavanja priručnika, slobodni dani nisu joj se činili osobito mogućima. Ispred nje prostirala se užurbana luka s nekoliko redova automobila koji su čekali ukrcaj te čitavim valom drugih koji su se upravo iskrcavali. U daljini je vidjela trajekt koji je odlazio prema otocima. Ovaj je grad prolaz prema dalmatinskim otocima i jedva je čekala i sama dignuti sidro i posjetiti ih.

Gužva, gužva, gužva. Uživala je. Ovo je mjesto vrvjelo životom. Grad je imao europski miris, *joie de vivre*,* i zrakom se širila ugodna toplina. Nedostajao joj je život u Parizu. Nedostajao joj je kozmopolitski stil života. Sada ponovno ima priliku živjeti.

“Dobro došla, dobro došla, Ivanova kolegice. Uđi, uđi.”

Maddie je pružila cvijeće koje je usput kupila na tržnici iza ugla. Raširenih očiju, nakon zbijenih uskih ulica prepunih ljudi, stupila je u smirenu tišinu stare zgrade. Znatiželjno je promatrala prozore omeđene kamenom i velik polukružni nadvoj nad vratima.

Ivanov je stan bio na vrhu izlisanog stubišta zgrade koja se nalazila u jednoj od brojnih povezanih uličica u okolici Dioklecijanove palače. Ulice su datirale još iz rimskoga doba, a bile su omeđene kamenim zgradama. Na putu do Ivana nakratko je ugledala Dioklecijanovu palaču. Činilo joj se da se vratila kroz vrijeme.

* Fr. Radost postojanja; uživanje u životu.

Zahvaljujući lijepim manirama i cvijeću, žilava starija žena naboranog lica obasula ju je bujicom osmijeha i hrvatskoga. Dočekala ju je na teškim drvenim ulaznim vratima.

“Ovo je moja baka Vesna. Govori nešto malo engleskoga”, rekao je Ivan.

“Zdravo”, rekla je Maddie smješkajući se sićušnoj ženi koja ju je promatrala sitnim tamnim očima, a zatim povukla unutra te zatvorila vrata za njom.

“A ovo je moja supruga Zita.” Visoka tamnokosa žena pojavila se iz druge prostorije. Maddie je nagađala da je u kasnim četrdesetima, ali imala je besprijeckornu preplanulu put te nije sa sigurnošću mogla utvrditi koliko joj je godina.

“Hvala na gostoprimstvu”, rekla je Maddie. Bila je pomalo nesigurna i zabrinuta da ometa obiteljsko okupljanje.

“Društvo je uvijek dobrodošlo”, rekla je Zita široko se smiješći, a pritom su joj se i obrve podignule. “Nemaš na čemu zahvaljivati. Danas su nam tu i baka i moja mama. Jedva te čekaju upoznati.”

“Doista?” Maddie je upitno pogledala Ivana.

Zita se nasmijala. “Mi volimo društvo i rado prihvaćamo svaku izliku za okupljanje uz hranu. To je hrvatski običaj. Volimo hranu i obitelj.”

“Bože, fantastično govoriš engleski.”

Zita je zabacila svoju gustu smeđe-crnu kosu preko rame. Bila je neobično lijepa žena, tamnih očiju i strogih crta lica. A kad je govorila, cijelo joj je lice živahno plesalo. “Pohađala sam londonsko sveučilište, UCL. Ondje sam upoznala Ivana. Nekoliko smo godina radili u Londonu, a onda se vratili u Split dok smo još mladi. Tada je Ivan kupio brod. Ja radim u zračnoj luci pa se redovito služim engleskim. Gužve su svake godine sve veće i veće.”

Maddie ju je pratila do kuhinje koja je bila prava košnica užurbanosti. Ondje su sićušna Vesna i još jedna mnogo viša gospođa bdjele iznad dvije velike posude poput dviju ludih

znanstvenica, ubacujući začine i lovor iz velike staklenke koja je stajala sa strane. Obje su nešto govorile pogledavajući Maddie i tapšale malenog dječaka po glavi kad god bi im se našao nadohvat ruke, dok je on jurišao amo-tamo kroz nadsvođeni prolaz do stola i nosio pribor za jelo u svojim bucmastim rukama.

“Ovo je moja mama Tonka, a ovo je Bartul, moj sin. Voli biti koristan i pomagati noni Tonki. I nona i mama uzbuđene su jer im je Ivan rekao da želiš naučiti nešto o hrvatskoj kuhinji.” Zita je izgovorila nekoliko brzih riječi na hrvatskome i Tonka se okrenula te mahnula rukom kako bi dozvala Maddie da se približi loncu iz kojeg se izdizala para.

“Kaže da se nada da voliš ribu. Želi ti pokazati pripremu tradicionalnoga ribljeg brudeta.”

“Reci joj da želim učiti, ali ne znam baš mnogo o ribi.”

Kad je Zita to prenijela, Vesna je složila zabezeknut izraz lica.

Zita je opet prevela. “Kaže: ‘Ali živiš na otoku.’” Svi su se nasmijali tom komentaru.

Vesna je pozvala Maddie bliže te uzela veliku plastičnu bocu iz koje je zaklokotala poprilična količina tamnozeleno tekućine kad ju je izlila u tavu.

“Je li to maslinovo ulje?” upitala je Maddie promatrajući policu prepunu raznih plastičnih boca različitih veličina. U svima se nalazila ta tekućina.

“Da.” Zita joj je dodala bocu. “Pomiriši.”

Prepoznatljiv voćni miris maslina dražio joj je nosnice. “Vau, divno miriše. Svježe. Poput... pa, poput pravih maslina. Gotovo mogu zamisliti prešanje.”

“Brane su prošlog listopada.” Zita je ponosno nagnula glavu. “Ovdje svaka obitelj ima svoj plac s maslinovim stablima. Naš je na Braču, u brdima. Ujesen cijela obitelj bude jedan tjedan na otoku — svi pomažu. A zatim nosimo masline kod lokalnog kooperanta na prešanje. Obvezno si ponesi bocu na brod.”

“Hvala, to bi bilo odlično”, rekla je Maddie razmišljajući kako će ulje biti izvrstan dressing za salatu.

“Također moraš kušati čašu vina.” Zita je pokazala na red velikih staklenki iza nadsvođenog prolaza.

“Vau”, rekla je Maddie promatrajući velike staklene posude s vinom boje borovnice. Posude su bile opletene i izgledale vrlo rustikalno. “Kako se zovu ti spremnici? Je li i vino domaće?”

“Zovemo ih demizoni.” Zita se nasmijala i odmahнула glavom. “I, da, vino jest domaće, ali nismo ga mi pravili. Ivanov rođak je.”

“Evo, kušaj.” Ivan joj je gurnuo u ruke debelu staklenu vinsku čašu. Natočio je nekoliko čaša te odložio vrč na stol.

“Ne znam mnogo toga o vinima”, rekla je Maddie znatiželjno kušajući vino.

“Sve što trebaš znati jest sviđa li ti se ili ne”, rekao je Ivan podižući čašu. “Živili.”

“Živili”, rekla je Zita.

“Mmm, izvrsno je”, rekla je Maddie.

Zita je uzela još jedan gutljaj. “Dalmatinska su vina jako dobra. Imamo ih mnogo. Bijelo je drugačije i često se poslužuje s vodom u restoranima. Turisti se ljute jer ne vole razvodnjeno vino.” Slegnula je ramenima. “Ivan i ja više volimo crveno vino. Moraš i vina ponijeti na brod.”

Maddie je dobila pregaču i pozvana je do štednjaka, gdje je Tonka počela peći nekoliko komada razne ribe. Improvizirana je kulinarska pouka uključivala mnogo znakovnog jezika i smijeha dok su Tonka i Vesna pokušavale prenijeti Maddie pravilan način pripreme ribe. Nakon toga, na Maddieno iznenađenje, pokazale su joj i kako zamijesiti tjesteninu.

“Mislim sam da je tjestenina talijanska”, rekla je Ziti.

“Italija nam je jako blizu i naša je povijest isprepletana. Venecija je vladala ovim prostorima preko tri stotine godina. Jedemo mnogo tjestenine, ali kad je pripremljena kao glavno jelo, tada se poslužuje s mesom ili morskim plodovima, ne s ribom. U neke riblje juhe dodajemo rezance, na talijanskom *vermicelli*. Mama također ima i poseban tajni sastojak, koji